

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Polly Samson Bunătaea

Traducere din limba engleză și note de
CARMEN PAȚAC

HUMANITAS
fiction

Redactor: Gabriela Trășculescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu

Tipărit la Bookart Printing

POLLY SAMSON
THE KINDNESS
Copyright © 2015 by Polly Samson
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2023 pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAMSON, POLLY
Bunătatea / Polly Samson; trad. din engleză
și note de Carmen Pațac. – București:
Humanitas Fiction, 2023
ISBN 978-606-097-232-7
I. Pațac, Carmen (trad.; note)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 / 408 83 50, fax 021 / 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

*În amintirea tatălui meu, Lance Samson
(1928–2013)*

WYCHWOOD

August 1989

Lucifer zbură spre ea în lumina din ce în ce mai slabă, coborând din cer când îl chema și apoi, din nou, înălțându-se spre un mărgeț apus de soare care devenea vinețiu. La început era singură pe culme: doar ea, pasărea și orizontul larg din fața ochilor. Era una dintre zilele acelea enervante de vară, cu vânt puternic, iscat ca din senin, care răscolea penele șoimului când pasărea se uita la ea fix din postul ei de observație de pe mânășă. Purta blugi și sandale și, pe deasupra, avea o cămașă roșie, lungă. Părul i se desfăcea din elasticul cu care-l prinsese. Avea o pungă de piele atârnată de curea și un fluiet, pe un șnur în jurul gâtului. Șoimul i se prinse bine cu ghearele de încheietura mâinii, făcând să se legene un ciucure de piele de la mânășă. Ea îi simți adierea penelor pe față când Lucifer plecă de lângă ea și-l urmări cum se îndepărtează cu vântul sub aripi, împrăștiind ciorile ca pe niște picături de apă de pe o umbrelă.

Julia încerca să facă tot ce putea pentru ca șoimului să-i fie bine. Bucățelele de carne erau mici, ca să-l țină cât mai vioi. În dimineața aceea, când îl pusese pe cântar, avusese rușinoasa greutate de 26 de uncii¹. Îl chemă cu fluiet, două țigăne ascuțite, și iată-l că își și făcu apariția: un arc întunecat al unui Cupidon care venea dezlănțuit din cer spre ea.

1. Unitate de măsură pentru masă, egală cu 28,35 g.

Merse mai departe pe culme. Lucifer, stându-i neclintit pe mână, nu-și luă ochii sălbatici de pe chipul ei până ce nu dădu ea semnalul. Îi făcu vânt să zboare în cercuri, încoace și încolo, și nici unul din ei nu știa că acesta avea să fie ultimul lor dans.

Seara începu să se facă rece. Aproape uitase că Julian ar fi trebuit să vină la ea, acolo, sau poate că, pur și simplu, renunțase să mai spere. Julian gâfâia când sosise, încă roșu la față din cauză că urcase dealul în fugă, bicicleta și cauciucul ăla inutil lăsate în plata Domnului. Avea aerul unui băiat care, cu bluza de bumbac înnodată în jurul mijlocului, traversase trei continente ca s-o vadă pe ea. Inacceptabil de tânăr, cu părul intrându-i în ochi și cu un crac de la blugi încă băgat într-o șosetă, făcea pași uriași, nesiguri. Nu îndrăznea s-o sărute, îi spuse, cu șoimul ăla uitându-se fioros la el de pe încheietura mâinii.

Șoimul își înfoie aripile și ea îi făcu vânt să zboare. Se sărutară și, când Julian se opri ca să se uite nervos la cer, ea își scoase mânășă și i-o băgă lui pe mână cu forța. Chemă șoimul cu fluierul, mișcând brațul lui Julian în sus și-n jos, cu ciucurele de la mânășă dansând grațios, dar Lucifer nu făcu altceva decât să se înalțe și mai sus, cu vântul șoptindu-i „crimă“ la ureche și asurzindu-l ca să nu audă strigătul Juliei. Fata o luă la fugă blestemând, Julian venind teleap-teleap pe lângă ea. Îi smulse mânășă când șoimul se repezi ca o săgeată spre pradă. Julian o cuprinse pe după mijloc cu mâinile lui calde și amândurora li se păru că țipătul iepurelui continuă la nesfârșit.

Era aproape miezul nopții când ajunse înapoi la Wychwood. Ar fi stat în hogaș la Julian până dimineața dacă n-ar fi fost Lucifer, păsăroiul ăla nesuferit.

Parcă mașina pe alee, îl luă pe Lucifer cu zăhărelul ca să-l scoată din cușcă și îl puse pe mâna înmânășată. Șoimul își scutură penele, puțin zgândărit că se găsisse cineva care, din nepăsare, îi mototolise pelerina.

Crengi căzute îi trosneau sub picioare când ea o tăie prin crâng, deranjată de greutatea păsării cocoțate pe brațul ei.

Sclipirea acuzatoare din ochii șoimului era singura strălucire pe sub copaci. Se lăsa întunericul, crengile amuțiră. Wychwood stătea singură în luminiș, la fel de ciudată precum căsuța fraților Grimm, cu scândurile ei înnegrite care abia se mai țineau și cu ferestrele strâmbе. Dintr-odată, văzu o lumină aprinsă, deși era sigură că le stinsese pe toate.

Albă la față, fără cea mai vagă urmă de zâmbet, Julia intră tiptil pe poarta din spate, vorbindu-i lui Lucifer în șoaptă, în timp ce-l așeza înapoi la locul lui din șopron, și o porni mai departe singură pe cărare. Cu inima bătând să-i sară din piept, dădu de o piatră ușor desprinsă pe trepte, deschise ușa cu piciorul și se duse direct în bucătărie. O găfăitură, mai mult o ușurare: Chris, soțul ei, cu părul răvășit, lipit de pielea capului, cu adidașii cenușii, imenși, aruncați în mijloc, pe podea, zângănea cu lingura într-o cană.

Ea făcu o jumătate de pas înapoi.

— Ce te miri așa? zise el. Și eu locuiesc aici, după cum bine știi.

Maggie, ogărița lui, se scutură scârbită lângă el, lipindu-și nasul de genunchiul lui.

— Iată-mă, deci. Ar... car... să....

Se strâmbă când pronunță cuvântul, accentuându-l și arătând cu lingura spre ea.

— Nu mă așteptam să vii.

Atârnă mânușa de piele într-un cârlig, storcându-și creierii ca să găsească un alibi și nevenindu-i nimic în minte.

— M-ai speriat groaznic. Puteai fi tu sau oricine altcineva.

El o înjură pentru primirea pe care i-o făcuse, dezgolindu-și dinții care păreau că veniseră pe lume înaintea lui, atât de negri erau de la Nescafé și tutun.

— Ce-ai făcut, l-ai lăsat pe Lucifer în portbagaj până te-ai...?

— N-am putut să pornesc mașina.

Îi smulse punga de piele și îi azvârli câinelui bucățile de carne rămase, pe urmă întoarse punga pe dos.

— Dacă n-o cureți, o să facă viermi din nou.

Avea de făcut vopsitoria la optsprezece etaje în Dagenham¹, așa-i spusese ei, adică o sută optzeci de birouri, cabine mici, toate date cu aceeași vopsea cenușie și fadă, împrôscată din cap până-n picioare pe salopeta în care intrase cu totul. Credea c-o să lipsească până la Crăciun, și tot până atunci își promisese Julia ei înseși c-o să plece. Din salopeta descheiată i se vedea un tricou Ramones² atât de decolorat, încât trebuia să știi dinainte numele formației, și o curea cu o cataramă mare de metal. Își goli buzunarele pe masa din bucătărie: tutun, bomboane cu mentă Murray, foiță pentru țigări, o cutie cu „ierburi“, niște mărunțiș zornăitor. Părul îi era stropit cu aceeași vopsea cenușie de parcă niște muște și-ar fi depus ouăle în părul lui.

— Mă bucur că-ți face atâta plăcere să mă vezi, spuse el. Adevărată desfătare.

— Asemenea, zise Julia, dar când se întoarse spre ea, întrezări o versiune mai veche a lui Chris, o șmecherie apărută pe neașteptate ca o hologramă întinsă la maximum între ei, ceva în legătură cu cuta de pe frunte și cu sprâncenele lui stufoase, o sclipire în ochii de culoarea chihlimbarului.

Exact ca acum salopeta de pe el fusese descheiată când dăduse Julia cu ochii de el prima dată, pe terenul de joc, și aflase că făcea parte dintr-o echipă ce vopsea barăcile Nissen³, care aveau să devină noile săli de clasă pentru elevi. Avea părul numai șuvițe de altă culoare de la peroxid și scrum. Toate fetele îi spuneau Sting⁴. În pauză, cele dintr-a cincea își făcuseră obiceiul să se strângă în jurul barăcilor când el, cu pieptul bronzat, auriu, venea pe furiș ca să schimbe câteva vorbe cu ele.

1. Oraș-satelit al Londrei.

2. Formație punk rock americană, care a luat ființă în 1974. Este considerată prima formație adevărată de acest gen.

3. Barăci prefabricate cu structură de oțel, de formă semicilindrică, acoperite cu tablă de oțel ondulată, folosite drept locuințe în timpul războiului. Au fost concepute de inginerul și inventatorul britanic de origine americană Peter Norman Nissen (1871–1930).

4. Întepătură.

Se culcase cu el din prima noapte, cu peria pentru păr băgată sub ușa ca s-o trezească scârțâitul în caz că taică-su venea acasă împleticindu-se. Prin podea, zgomotul de la bar fusese un fundal sonor supărător când se gândea la ochii de tigru ai lui Chris, la cum putea el, cu o mână, să răsucescă o țigară cu canabis, lăsând-o pe cealaltă liberă ca s-o aducă pe ea în pragul delirului.

Acum se ștergea unde-l sărutase ea de parcă l-ar fi înțepat o viespe. Peste tot pe masă era numai cafea.

— Lucifer a omorât un iepure în seara asta.

Ea încerca să se poarte normal, desfăcând fermoarul de la sacul lui de voiaj și supunând conținutul unui strict sistem de segregare rasială în fața mașinii de spălat: o grămadă de (așa-zise) rufe albe și o grămadă de rufe colorate (niște pantaloni făcuți ghemotoc, bluze de bumbac și șosete țepene, afectate de rigiditate cadaverică).

— Sper că nu l-ai adus acasă, spuse el. Iepurele? mai zise, strâmbându-se cu dispreț. Nu, bineînțeles că nu l-ai aduce, nu-i așa?

— A fost și-așa destul de greu să mă lupt cu Lucifer ca să-i dea drumul iepurelui din gheare.

O trecură toți florii când își aminti scena respectivă, dar și din cauza mirosului greu care venea de la Chris.

— Hainele astea ale tale duhnesc, sunt împuțite rău.

— Unii dintre noi trebuie să mai și lucreze ca s-aducă un ban în casă.

Se uită la ea plin de ură și sfidare și verifică apoi congelatorul, scoțând o tavă de metal cu cadavre mititele și roz, înghețate, pe care o izbi de masă în așa fel, că toate săriră, rămânând fără pic de gheață pe ele. Oare își făcuse ea treaba până la capăt? Și care fusese contribuția lui Lucifer în ziua aceea? Și în ziua de după? Câte ore îl lăsase liber să zboare? Câte animale omorâse șoimul?

— E șoimul tău, spuse ea în cele din urmă, dorindu-și să scape de senzația de greață pe care o simțea în stomac. Ai noroc că-mi fac timp să ies cu el la plimbare.

Cu coada ochiului, îl văzu cum alege câțiva șoricei înghețați bocnă și îi pune pe o farfurie. După ce se dezghețau și capetele aveau să le atârne blegite când le scotea din apa din ce în ce mai roșie, îi desprindea cu degetele unul de altul. Avea falca încleștată.

— Cel puțin unu' din noi câștigă bani ca lumea. Deci când aveai de gând să-mi spui de puștiul ăla fenomenal? făcu el, ștergându-se pe mâini de turul salopetei.

Băgă tava de metal înapoi în congelator, trântind-o cu putere, și veni spre ea amenințător. Avea brațe musculoase pentru un om care era numai piele și os, un lucru pe care ea îl considerase atrăgător cândva.

Julia ridică mâinile ca să se apere.

— Termină, Chris.

Dar rămase fermă pe poziție, cu gura căscată de mirare în fața mașinii de spălat și ținându-și respirația în vreme ce el se lupta să scape de salopeta de pe el și urla la ea din toți rărunchii:

— Bănuiesc că mi-ai scos șoimul la plimbare împreună cu el, nu-i așa?

Ea întoarse capul, temându-se să nu pufnească în râs. Lui îi păsa mai mult de fidelitatea șoimului decât de fidelitatea ei.

— Spune! zise el, prinzând-o cu putere de umeri. Ai fost plecată atâta timp. L-ai lăsat să-mi scoată șoimul la plimbare?

Fața îi era doar un hău din care ieșeau urlete, răsufierea, cumplită.

Ea clătină din cap și el o împinse la o parte, dându-i drumul din strânsoare.

Avea falca atât de încleștată, încât i se albise pielea întinsă pe oase. Dându-și seama deodată ce s-ar putea întâmpla și cuprinsă de groază, Julia se repezi ca din pușcă spre baie, trântind ușa și încuind-o.

Oare căutase el deja și-și dăduse seama că diafragma ei lipsea din cutia de plastic din dulap? Își trase în jos blugii și se așeză pe toaletă. El urla din bucătărie cum că fusese văzută cu

„micuțul licean“, vorbind cu emfază despre bani și teste MOT¹ și despre toate chestiile care nu puteau în nici un caz să fie în neregulă cu mașina ei. Ea își simțea trupul copleșit de rușine când auzea cum o insulta. Își scoase diafragma și o băgă sub jetul de apă de la robinet.

În clipa când ieși Julia din baie, Chris se năpusti la ea, zbierând:

— Mincinoaso!

Apucând-o cu sălbăticie de păr, o trase înapoi cu o smucitură.

— Ți-ai lăsat iubitul să-mi scoată șoimul la plimbare, zise el și continuă s-o tragă de păr, până când o ustură ochii. Să nu crezi că nu te-a văzut nimeni. Și ești o împuțită de corupătoare de minori, o împuțită fără nici un căpătâi.

Îi răsuci în jurul pumnului părul pe care-l apucase până o lipi cu fața de pieptul lui. Julia îi simțea mirosul de transpirație și de terebentină pe care o folosea el ca să-și spele pensulele. Auzea cum îi bate inima.

— Dă-mi drumu'!

Reuși să-l lovească cu genunchii, deși nu-i nimeri boașele. Mai degrabă auzea decât simțea durerea care o ardea în spate, pe pielea capului. Ajunse să scape din strânsoare, lăsându-i în mână un smoc de păr.

El se uită o clipă cu mirare la părul pe care i-l smulsese, apoi sări la ea când Julia încercă să deschidă ușa, trăgând-o înapoi și trântind-o pe podea.

O imobiliză cu fața în jos printre hainele împrăștiate.

— Nu mă părăsi, zise el, și furia i se transformă în implorare fierbinte și nedisimulată. Nu pleca, mai spuse.

— Dă-mi drumu', zise ea, încercând să-și ascundă tremurul din glas. Te rog, dă-mi drumu'. Dă-mi drumu', dă-mi drumu'.

1. Test anual obligatoriu în Marea Britanie făcut mașinilor mai vechi pentru a constata gradul de siguranță și cantitatea de noxe.